

Politimester være videre tilfreds med denne Bestemmelse. Han vil naturligvis udføre den Migt, der bliver paalagt ham som Politiebedsmand, men jeg tror, at han fra sit ensidige Standpunkt helst vil se sig holdt udenfor disse Forhold. Hvorvidt Regjeringen derimod fra sit Standpunkt ikke vil overlade Spørgsmaal, der angaa Færdselen paa de offentlige Veie, til Afgjørelse af Sogneraadene, det bliver dens Sag. Jeg vil i Dvrigt bemærke, at det forekommer mig, at man under hele denne Veifags Behandling noget for meget har betragtet Veiene som tilhørende Sognene. Veiene tilhøre det Offentlige, de tilhøre saa at sige Staten, medens Sogneraadene ere forpligtede til efter Besfatningsreglerne i den Henseende at vedligeholde dem. Veiene ere en offentlig, en Statsforanstaltning, som Staten altid maa have sit Indseende med. Staten kan kontrollere Veiene ved hvem, den vil. Nu er der med Hensyn til saadanne Ting allerede under Politimesterens henlagt et almindeligt Tilsyn, og han er ansvarlig, dersom man i hans Jurisdiktion i høj Grad fandt Ulemper paa de offentlige Veie. Han skal ved sine Sognefogder og sit ridende Politie osv. kontrollere Ordenen paa Veiene, og derfor er det aldeles ikke urimeligt, om Staten enten ved Politimesteren — eller en hvilken som helst anden Embedsmand, den i denne Henseende vil bruge —, har nogen Indflydelse paa, hvilke Veie der kan benyttes i den her omhandlede Retning. Jeg kender en Jurisdiktion, hvor der er Veie, paa hvilke det vistnok uden Betænkelighed kunde overlades Sogneraadene at lade Smaafolk græsse deres Røer, fordi de ligge saa affides, at de yderst sjelden besøges, i alt Fald ikke af Publikum i Almindelighed. Men der er ogsaa andre Veie, som nærme sig til Landeveie, og som man maa have Betænkelighed ved at se fyldte med Kreaturer. Der kan ogsaa være Veie, hvor der er megen Færdsel af Fodgængere, og det ikke Fodgængere, som høre til Sognet, men som høre til et andet Sogn, og som

skulle passere Veien. I saadant Tilfælde maa Politimesteren være betænkelig ved at tillade Græsning af Kreaturer; thi man maa erindre, at det Parti af Veien, som man vil have græsset, er et Parti, som naar Veien var tilbørlig vedligeholdt, ikke havde Græs, men var en Gangsti for Fodgængere og for Skolebørn, som skulle følge Veien for at komme til Skole. Disse Veifarende bør kunne benytte Siderne af Veien som Gangstier og ikke drives ud paa Kjøreveien ved Kreaturer, som der græsses. Her møder i Dvrigt et Punkt, som kunde trænge til at reguleres: Skulle Køerne eller skulle Fodgængerne vige af paa Gangstierne, kort sagt, hvem har Fortrinsret eller Fortougsret her? Jeg anfører dette kun, fordi der kan være Steder, hvor det, naar ikke det Offentlige tager sig af Sagen, kan blive til stor Ulempe for Kommunikationen, at Veiene benyttes til Græsning. Jeg finder det saaledes rigtigt, at Staten kontrollerer dette Forhold; om den vil gjøre det ved Politimesteren eller Amtmanden eller Amtsraadet, ligger udenfor min Omtale.

Alberg: Jeg kan ikke være enig med det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgfreds (Sager) i, at det skulde være en heldig Bestemmelse, at Veifarende skulde have Ret til at optage Kreaturer paa Veiene. Jeg finder tværtimod, at det er en meget uheldig Bestemmelse. Den, der til Ex. kjører ad en Veie, vil ikke gjøre sig den Uleilighed at optage Kreaturer, og det er navnlig Kjørende, det kan være til Uleilighed, at der tøires Kreaturer paa Veiene. Det vil derimod være enkelte Personer, der kunne have Lust til at fortrædige den vedkommende Mand, som, naar de spadserer paa Veiene, kunne finde sig foranledigede til at optage hans Kreaturer og bringe dem til Politimesteren, thi man maa huske paa, at det er forbundet med ikke ubetydelig Uleilighed at optage Kreaturer paa offentlige Veie, og det ærede Medlem har selv givet et fuldstændigt Bevis derfor, idet han